

ENO DEVO LE BOM LJUBIL . . .

Eno devo le bom ljubil,
Eni vedno zvest ostal,
Druge nikdar ne bom snubil,
Nikdar drugi srca dal.

. . . . .

Njo le bom ves čas življenja
Ljubil iz srca globin:
Ljuba moja je - Sloven'ja,
Jaz pa Slave zvest sem sin.

Simon Gregorčič

Številka 4

VESTNIK

Letnik XII. 1967

GLASILO SLOVENSKEGA DRUŠTVA MELBOURNE

Z A P O S T A V L J E N A S L O V E N Š Č I N A

Iz vesti, ki jih prinaša slovenski tisk doma in v inozemstvu razbiramo, da je slovenski jezik v domovini, čeprav ne uradno, zato pa dejansko potiskan na stran; v mnogih primerih, kjer ni za to nobene potrebe, ga srbohrvaščina izpodriva. Težko je samo na podlagi časopisnih obvestil izvleči popolno, resnici odgovarjajočo sliko, toda dejstvo, da so se v obrambo slovenščine oglašile tudi javne kulturne ustanove v Sloveniji, daje vsem tem poročilom, na žalost, močan prizvok verjetnosti.

"Društvo slovenskih pisateljev", "Slavistično društvo", "Inštitut za Slovenski jezik pri Slovenski akademiji znanosti in umetnosti" ter "Pen klub center za Slovenijo" so poslali upravi Televizije v Ljubljani skupno odprto pismo s pozivom, naj ljubljanskatelevizija oddaja samo programe v slovenskem jeziku. Pismo je bilo objavljeno v "Delu" 3. februarja t.l. in opozarja, da je sedaj dobra polovica programa v neslovenskem jeziku.

"Tedenska tribuna" v Ljubljani v svoji letošnji drugi številki našteva sledeče primere zapostavljanja slovenščine in vsiljevanje srbohrvaškega jezika, dostikrat po krivdi samih Slovencev:

V Ljubljani prodajajo razglednice mesta z napisi v štirih jezikih, le ne v slovenščini; filmski lepaki so vedno pisani le v srbohrvaščini; v brošurah in knjigah, ki so tiskane izven Slovenije je vedno najti polno jezikovnih spačkov, ker jih prevajajo ljudje, ki slovenščino slabo obvladajo; na glavnem kolodvoru v Ljubljani so izobešene reklame proizvodov iz drugih republik samo v hrvaščini ali srbsščini; v šolah, zlasti strokovnih, so še vedno prepogosto najdejo srbohrvaški učbeniki; zvezni organi pošiljajo svoje odločbe le v srbohrvaščini; obrazci in golice na carini, prometnih in konzularnih uradih so le srbohrvaški; v vojski se uporablja samo srbohrvaščina.

Iz vseh zgoraj navedenih primerov se jasno vidi, da položaj slovenščine doma v sami Sloveniji ni zavidanja vreden. Žalostno in vznemirjajoče je dejstvo, da se naš narod po petdesetih letih, odkar je z majske deklaracije tako javno proglasil voljo do samostojnega življenja, zopet nahaja v nepriviligiranem položaju. Čeprav tokrat opasnost ne prihaja odprto in nasilno s strani tujcev s severa ali zapada naših meja, temveč s strani sosednih brat-skih narodov, ne smemo misliti, da je zato naši slovenski samobitnosti manj nevarna. Morda ravno nasprotno, kajti prihaja prikrito in počasi ter največkrat pod izgovorom ekonomske potrebe ali izmene neopazno izpodriva slovenščino. A najhujše je, da Slovenci sami, največkrat na pol izobraženi "upravniki" in tajniki raznih gospodarskih podjetij širijo jezikovno balkanizacijo, ne da bi se svojega greha sploh zavedali.

Da je državna skupnost južnih Slovanov življenska nužnost, pretežni večini Slovencev ni treba dokazovati, saj smo to potrdili s preštevilnimi žrtvami, ki so padle ne glede na različne svetovne nazore v prvi in drugi svetovni vojni predvsem zato, da našemu narodu pribore svobodo in popolno enakopravnost v okviru Jugoslavije. Toda če se v tej državi na slovenskih tleh naš jezik potiska v stran v korist sorodnega jezika, potem so vse te žrtve bile zaman in smo prišli samo iz dežja pod kap. In nekaj tisočev dinarjev dobička več v blagajni nekaterih gospodarskih podjetij ni dovoljšen razlog, da prodamo dediščino naših očetov.

Le zakaj moramo biti Slovenci vedno v samoobrambi - in najčešče po lastni

krivdi? Jezik ni mrtva stvar in se stalno spreminja; spremembe narekuje napredek in narekuje jih razvoj naroda samega. Kot se naše znanje bogati se bo nehoti bogatil tudi jezik; toda tujčenje in popuščanje tam, kjer je naš jezik naša pravica in naša dolžnost je zločin nad našo zgodovino, toliko večji, če ga je zagrešilo pomanjkanje narodne zavesti ali pa materijalna lakomnost.

Eden naših velikih mož je nekoč napisal tele verze:

" Oj siromak, v srce se smiliš, slovenski mi jezik,
kaj počnejo s teboj naši pisatelji vprek!

.....
Blagi Prešeren, ki nov si jezik dobrotno nam ustvaril,
sladko ubrane zlaté gosli zapustil si nam;
srečen si ti; bivajoč v nadzemeljskih, mirnih višavah,
ti ne čuješ, kar, oh, čuti, trpeti je nami - "

Morda ste jih prepoznali. Josip Stritar jih je napisal v svojih Dunajskih Elegijah, kijih je prvič natisnil v Zvonu leta 1876. Devetdeset let je minilo od tedaj, pa se stvari niso mnogo spremenile, ali še bolje rečeno, mi Slovenci se nismo kdovekaj naučili.

Tolažljivo dejstvo je le to, da so, kakor razvidevamo iz časopisnih poročil, mnogi uplivni in ugledni slovenski predstavniki kulturnega življenja tokrat našli dovolj poguma in javno pokazali na nevarnost, ki našemu narodu preči pod njegovo lastno streho. Upajmo, da se bo z njimi vred prebudil ves slovenski narod in znal obvarovati svojo največjo dragocenost - svoj slovenski jezik.

-ič

D R O B N E V E S T I

*** Jugoslovanska gradbena podjetja so letos podpisala pogodbe za dela v vrednosti 150 milijonov dolarjev. Med drugim bo 14 podjetij gradilo 800 km dolgo cesto v Libiji, Tanzaniji in Zambiji.

oOo

*** V Jugoslaviji je v preteklem šolskem letu študiralo 2600 študentov iz 56 različnih držav. Okrog 900 izmed njih je uživalo štipendije jugoslovanske vlade. Največ študentov je prišlo iz azijskih, afriških in arabskih zemlja.

oOo

*** Kot je znano, je Jugoslavija v znak proslave mednarodnega turističnega leta letos ukinila vize za turiste iz kakršnekoli dežele. Bilo je predlagano, naj bi ukinitvi tudi izhodna dovoljenja za jugoslovanske državljane, ki potujejo v države, s katerimi je Jugoslavija sklenila pogodbe o ukinitvi viz. Doslej ima tako pogodbo s 35 državami. Jugoslovanski potni list je veljaven 10 let.

oOo

*** V japoskih mestih Tokio, Kyoto in Fuknota so razstavljali ikone in druge umetniška dela, v glavnem iz Macedonije, ki izvirajo iz 11. do 17. stoletja. Razstavo je organiziral največji japonski dnevnik "Asahi Shinbun".

oOo

*** Na letošnjem velesejmu v Zagrebu je razstavljal 800 podjetij iz Jugoslavije in 25 drugih držav. Prvikrat je bila vključena v program razstave tudi transportna industrija in sodelovale so vse glavne tvrdke iz zapadne in vzhodne Evrope in Amerike.

Melbourne, 20/8/1967.

IGRALCEM IN PRIJATELJEM SLOVENSKEGA GLEDALIŠČA !

Minulo je že nekaj mesecev, odkar so nam igralci Slovenskega gledališča v Melbourneu uprizorili zadnjo igro "Svoje-glavček" v režiji gospoda Ivana Valenčiča.

V razdobju poslednjih 14 mesecev so bile na dostojni umetniški višini odigrane tri igre - dve komediji in ena drama. Zabeležimo lahko s ponosom, da je bilo to doslej najuspešnejše obdobje Slovenskega gledališča v Melbourneu v vsem njegovem obstoju.

Poglejmo malce nazaj v nedavno preteklost. Osebno dobro vem, kako se je pred 18 meseci igralska skupina zopet zbrala pod vodstvom gospoda V. Molana, katerega odlično delo za oživitev dramske delavnosti Slovenskega društva v letu 1966 je spoštovanja in priznanja vredno. Kot društveni kulturni referent v prejšni poslovni dobi je g. Molan iz praktičnih razlogov že ob pripravah za prvo igro "Glavni dobiček" poveril s polnim zaupanjem režijo gospodu Valenčiču, ki se je resnosti naloge dobro zavedal ter se je z veseljem predal delu, ga nadaljeval in tako naše slovensko kulturno življenje v Melbourneu do danes obogatil z uprizoritvijo treh iger - seveda, s pomočjo lepega sodelovanja igralcev, odbornikov društva ter vse slovenske javnosti v Melbourneu.

Želja nas vseh naj bi bila, da bi tudi v bodoče še prav aktivno sodelovali pri Slovenskem gledališču, ki je v tujineneprecenljive kulturne, pa tudi čustvene vrednosti, saj nam materina beseda seže do srca in pričara vsaj košček našega rodnega kraja.

Nikakor nesmemo dopustiti, da bi to področje kakorkoli zanemarjali; bodimo prepričani, da bomo igralci z dobro voljo in lepim razumevanjem v stanju še marsikaj izboljšati in doseči še lepše uspehe na odru - ki bodo našemu občinstvu gotovo še v večji ponos in zanimanje - kot smo jih imeli doslej.

Naš neutrudljivi režiser g. Valenčič je z veseljem pripravljen sodelovati še vnaprej. Treba bo pričeti takoj z režijo nove igre, ako hočemo, da v tem letu še pred Božičem dosežemo uprizoritev nove igre.

Prav lepo vabimo vse stare igralce in prav tako dobrodošli bodo tudi vsi novi, ki se zanimajo za odrsko življenje, da se zberemo v četrtek dne 31.8.1967 ob 8 uri zvečer v Slovenskem Domu.

V navzočnosti nas vseh se bomo na ~~tem~~ večeru marsikaj pomenili o bodočem delu, predvsem pa bomo odločili najvažnejšo stvar, in to je, katera igra bo po razsodnem preudarku za nas vse najprimernejša, tako, da se lahko čimprej vržemo na učenje vlog.

Prepričan sem, da bomo le složni drug ob drugim v stanju lepo nadaljevati začeto delo in doseči uspehe s Slovenskim gledališčem v tujini. Pregovor pravi: Kjer je sloga, tam je moč!

Še enkrat: Zbrali se bomo v četrtek dne 31.8.1967 ob 8 uri zvečer v Slovenskem Domu, 371a Park street, North Carl - ton.

Prijateljski pozdrav vsem,

L. Pirnat,
Kulturni referent S.D.M

...ooOoo...

France Prešeren

HČERE SVET

Ljubice pod okno dragi
pride marsiktero noč,
z deklico se pogovarjat,
dökler se napoči zor.

T o je zvedel oča stari,
stari oča, sivi mož,
kregal svojo lepo hčerko
in svaril jo je rekoč:
"Ako boš pri oknu stala,
kadar mimo hodil bo,
ak' po noči govorila,
ino z njim vasvala boš,
hišo bodem ti ogradil,
zidal zid bom krog in krog,
spustil bom okoli hiše
Sultana, da lajal bo,
stari hišni bom ukazal,
da bo spavala s teboj".

Hčerka je odgovorila
te besede mu, rekoč:
"Stari oča, oča ljubi,
ljubi oča, modri mož!
Lojtro bo za zid prinesel,
za peseta kruha kos,

hišna meni davno nosi
pisna s plačano rokō;
ako hoč'te, da ne pride,
več pod okno ljubi noj,
za ženico dajte drag'nu,
ljubi oča! ne na dom".

N A O B I S K U V D O M O V I N I

V soboto 8. julija je z melbournškega letališča odletela v staro domovino na obisk izletniška skupina, ki jo je organiziralo Slovensko društvo v Melbournu. Čeprav je bil odlet aviona odrejen za 1. uro popoldne, je že okoli poldneva odmevala naša govornica iz vseh kotov moderne zgradbe essendonskega letališča. Izletnike, katerih je bilo 65, je spremlila ter jim prišla voščit srečno pot velika množica sorodnikov in znancev, tako, da je ob odletu letala popolnoma naplnila obširno teraso letališča.

TAA avion je poletel točno ob določeni uri. Ob 2. popoldne je bil že v Sydneyu, kjer bi se potniki morali presesti na avion družbe Air France, ki bi jih ponesel do Aten v Grčiji, odkoder bi jih JAT-ovo letalo pripeljalo na letališče Brnik pri Kranju, oziroma pri Ljubljani, kot pravijo danes, ko so Ljubljano raztegnili do polovice Gorenjske. Tam bi morali pristati v nedeljo, 9. julija ob 11. uri dopoldne po tamkajšnjem času (v Melbournu bi bilo že osem zvečer). Vendar je imelo letalo Air France radi okvare veliko zamudo in so naši potniki morali čakati v Sydneyu celo noč ter so zapustili Mascot šele ob 7. uri zjutraj. Pristali so na Brniku v ponedeljek 10. julija ob 2. uri zjutraj po srednjeevropskem času. Zamuda je pokvarila mardikakršno svidenje in sprejem, ki so ga došli pripravljali sorodniki in prijatelji. Škoda. Na Francoze se človek res ne more nikdar zanesti.

Po prvih tednih molka, ki ga je povzročila prezaposlenost - lahko si mislite, koliko so imeli svojim povedati in kdo bo ob taki priliki še mislil na Avstralijo - so se začeli oglašati in danes pisma že kar pogosto prihajajo. Zopetno srečanje z domovino in domačimi je prevzelo vse. Koliko nam bodo šele imeli povedati, ko se vrnejo.

Letošnji je že drugi izlet v domovino, ki ga je Slovensko društvo v Melbournu priredilo za svoje člane. Prvega izleta v lanskem juliju se je udeležilo 30 potnikov. Veliko zanimanje med rojaki je napotilo SDM, da se je že letos odločilo za drugi izlet in ima tudi za bodočnost v načrtu najmanj en izlet na leto.

Prednost takih skupinskih izletov je velik popust pri vozni ceni, ki znaša približno \$ 400 na osebo ter velika prihranitev na potnem času, ki vzame samo 4 dni. Edini pogoj je ta, da mora biti vsak potnik član društva ter da mora potovati tja in nazaj v skupini. Ves čas bivanja v domovini pa je vsak po svoje in popolnoma neodvisen.

Letošnji izletniki bodo ostali na obisku 10 tednov. V Melbournu se bodo vrnili 23. septembra.

O P O Z O R I L O

Letni občni zbor Slovenskega društva v Melbournu, ki smo ga nameravali imeti v juliju, smo radi odsotnosti nekaterih odbornikov preložili na konec septembra. Obvestila vam bomo pravočasno poslali.

Odbor SDM.

V kratkem bo SDM stopilo v štirinajsto leto svojega obstoja.

Pohvalimo se lahko Slovenci v Melbournu ob tej priliki, saj smo menda najstarejše slovensko društvo v Avstraliji in morda tudi najpremožnejše in najbolj delavno. Obstajamo neprekinjeno že lepo vrsto let, kljub težavam, ki so nas motile od časa do časa. Lahko se pohvalimo, da nam je v vsem tem času uspelo obdržati naše društvo strogo v nepolitični obliki, da smo finančno dovolj dobro uspevali ter da med vsemi številnimi funkcionarji društva v vseh letih nismo imeli niti enega primera najmanjše nepoštenosti.

SDM je bilo osnovano na ustanovnem občnem zboru v nedeljo, dne 19. decembra 1954 v dvorani v Theodore Street, St. Albans. Dva tedna po sestanku pripravljalnega odbora, ki se je vršil 5/12/54 v stanovanju družine Pungercar v Prentice St. št.36, St. Kilda.

Prav zanimivo je brskati skozi zapisnike društva teh trinajstih let. V njih čitamo in zasledujemo razvoj društva: uspehe, razočaranja, težnje, potrebe, upe na bodočnost itd., itd.

Ustanovno občni zbor se je pričel ob pol štirih popoldne, ko je g. Zlatko Verbič kot predsednik pripravljalnega odbora stopil pred 52 udeležencev in jim povedal, da se je na prvi slovenski zasedavi v Melbournu, katero je v korist lista "Misli" organiziral g. M. Adamič z nekaj sodelavci, pojavila želja, da naj bi Slovenci v Melbournu imeli svoje društvo, ki bi nas vezalo na družabnem in karitativnem polju.

Seveda si tisti, ki takrat še niso bili v Avstraliji le težko predstavljajo, kako velika je bila med nami v tistem času potreba, da se Slovenci čim večkrat sestanemo in pogovorimo po naše. Saj nas je bilo tedaj v Melbournu še zelo, zelo malo in nam je bilo vsako srečanje čeprav tujega rojaka kot žarek sonca po oblačnem nebu. Bilo nas je malo in zato smo bolj potrebovali drug drugega; bili so drug drugemu bližji kot pa smo danes, čeprav so nas locile večje razdalje in o svojih avtomobilih še misliti nismo mogli. Življenske razmere so bile na splošno čisto drugačne. Nihče še ni imel svoje hiše. Stanovali smo po sobah in hostelih. Stanovanja so bila draga in zelo težko je bilo najti kaj primernega. Na delu in doma smo se kretali v glavnem med tukajšnjimi domačini s katerimi smo imeli probleme glede jezika in navad; o priseljencih iz Evrope so imeli predsodke, ki so se do danes že popolnoma izgubili. Trgovin s kontinentalnim blagom še ni bilo in v Carltonu se je takrat približno pojavil prvi Espresso Bar.

Vsak Slovenec nam je bil res brat in sestra in prav radi teh razmer nam je bilo društvo še toliko bolj potrebno. Tako smo tedaj v St. Albansu enoglasno z navdušenjem ustanovili današnje SDM in mu postavili sledeč odbor: predsednik: Z. Verbič, podpredsednik:

M. Peršič, tajnik: V. Žerdoner, blagajnik: J. Golenko, gospodar:
J. Potočnik, odborniki: M. Adamič, P. Počtarek, nadzorni odbor:
A. Vadnjal, M. Abram, F. Novina.

Prav nič ni bilo treba prositi, da bi kdo stopil v odbor; vsem je bila to ne samo prijetna dolžnost delati z rojaki za rojake, bila je tudi čast, da jim je bila taka naloga poverjena.

Tako se je začelo delo v našem društvu. Sledile so seje po privatnih stanovanjih, po najrazličnejših predmestjih, v mrzlih sobah starega kina Savoy, sledile so prve prireditve, zabave, igre, letne skupščine, novi odbori, novi sodelavci, "Vestnik", razstave itd.

Društvo ima danes mnogo solidnejše pogoje za razvoj kot v začetku. Saj takrat nismo imeli ničesar, niti svoje strehe, niti nisalnega stroja, kaj šele stroja za razmnoževanje, niti izkušenosti, zvez in jezika, potrebne gotovine in prometnih sredstev. Zato SDM danes prav lahko z zaupanjem gleda v bodočnost, kajti nadejamo se, da se bodo med Slovenci v Melbournu še v naprej našli ljudje, kateri bodo z dobro voljo nadaljevali delo dosedanjih odborov. Saj je SDM edina organizacija Slovencev v Melbournu, ki ne obstoji v korist posameznikov, ne skriva svojih računov, nego jih vsako leto neustrašeno predloži na vpogled vsem svojim članom in vsem zainteresirancem, kajti zaveda se, da je njeno celotno delovanje izključno v korist cele slovenske skupnosti v Melbournu in Avstraliji.

m--

ČESTITKE - POZNE IN ZGODNJE.

Naše najiskrenejše, čeravno malo zakasnele čestitke izrekamo Cvetkovi Helenci in Branku Sosiču, ki sta se poročila 22. julija v Clifton Hillu.

Oba sta bila v prešlih dveh letih stebra našega Slovenskega gledališča v Melbournu in sta bila v "Svoje glavčku" nosilca obeh glavnih vlog. Helena je igrala zamerljivo Potokarjevo Polonico, Branko, kot gorski vodnik Gorjanov Tone, pa jo je s hudomušno pretkanostjo zdravega gorenjskega fanta zdravil in ozdravil njene trme in ljubosumnosti. Na odru se je vse lepo končalo po srčnih željah obeh zaljubljenecv, toda kdo bi si bil mislil, da sta obadva vzela svoji vlogi tako "za res" in da se bo zadnje dejanje tako srečno odigralo izven gledališke dvorane.

Novoporočencema, sedaj gdu. in ge. Sosičevi, želi Slovensko društvo v Melbournu na njuni poti skozi življenje, ki jo bosta od slej hodila z roko v roki, obilo sreče in zadovoljstva.

V soboto bo naša slovenska kolonija v Melbournu slavila še eno poroko. Vzela se bosta gđc. Anica Cimerman in g. Lojze Markič. Tudi ta nevesta je bila vneta članica naše gledališke skupine in nastopila je, kot se spominjate v "Desetem bratu". Ženina pa verjetno tudi vsi poznate, ki vas je pot zanesla v slovensko cerkev v Kew. Mlademu paru želi odbor SDM sreče polno bodočnost.

Okrog 4000 Slovencev živi v Melbournu in okolici in če je človek v zadnjih letih obiskoval slovenske zabave v Melbournu je moral biti razočaran; 150 ali 200 obiskovalcev na večer, ki bi moral biti z ozirom na številčno stanje naše kolonije mnogo bolj popularen, pač ni bilo dovolj. Res je, naših zabav je v Melbournu precej in ljudje pač ne morejo biti povsod; tudi je res, da je Slovensko društvo dobrovoljna organizacija, ki dela za Slovence kot skupnost in ki z dobički svojih prireditev odplačuje Slovenski Dom, vzdržuje Slovensko gledališče, knjižnico, filmske večere itd. ter ima kot tako moralno več pravice do sredstev kot kakršnakoli privatna skupina. Kaj hitro so našli ljudje, ki so za zmanjšano zanimanje grdili "konkurenco" in pomanjkanje koordinacije in slovenske zavednosti.

Toda skrbna analiza naših ekonomskih in družabnih prilik je pokazala, da je vzrok drugod. Naši ljudje so v glavnem poročeni z otroci, ki delajo trdo in štejejo za odplačevanje hiš itd. ter si ne morejo privoščiti hoditi po zabavah prepogosto; drugi in glavni razlog pa je bil, da je bil nivo zabav prenizek in je pač dal vedno niže; ljudje imajo pravico in dolžnost organizatorjev je, da jim za njihov denar nekaj nudijo in tudi najzavednejši Slovenec bo rajši ostal doma kot pa hodil na zabave, kjer so bile muzika, postrežba in atmosfera tretjerazredne.

Uspeh 1. Letnega plesa, ki ga je SDM organiziralo v Broadmeadows-u je pokazal, da so imeli prav tisti, ki trde, da hočejo imeti ljudje kaj boljšega kot pa ozračje zakotne gostilne s politimi mizami in aufbiksanjem. Organizacija večera je prav dobra in ljudje so bili zadovoljni; odhajali so vsi z obljubo: "Na take zabave bomo pa še prišli". Upamo, da društvo v bodoče ne spalo na laviorikah in da bo obdržalo kakovost, ki jo je s to zabavo doseglo; ne samo to, nekatere stvari bi se dale še izboljšati.

Zabave same ne bom opisoval, saj nam je še v živem spominu. Rad pa bi omenil vse, katerih zasluga je bila, da je večer tako lepo uspel.

Člani upravnega odbora SDM so se potrudili vsi, od prvega do zadnjega, da organizirajo zabavo kot so nam obljubili. Že vabila sama in vstopnice so kazale na nekaj boljšega. Dvorana je sicer malo daleč iz mesta, toda je tudi ena najlepših dvoran, kar jih Melbourne premore.

Naši fantje, člani orkestra "Bled" so se prav dobro odrezali. Njim in njihovemu vodji g. Ivanu Petelinu gre vsaj pol zasluge za odlično razpoloženje v dvorani. Naši ljudje imajo radi naše "viže" in fantje igrajo iz tedna v teden ubranejšje in poskočnejše. Še malo, pa bo to orkester samih "Avsenikov". Upamo, da v bodoče ne bo zabav brez te slovenske muzike.

Gospodu in ge. Brodej se odbor od srca zahvaljuje za vso požrtvovalno pomoč pri organizaciji kuhinje in serviranja večerje, ki je bila nadvse pestro in okusno pripravljena ter je morala zadovoljiti tudi največje izbirčneže. Prav tako se za hvaljujemo ge. Jakob, ge. Slavič in vsem, ki so v jedilnici tako vestno pomagali.

Prav lepa hvala tudi našim "natakarjem", ki so se sami potili, da ugase žejo naših gostov: S. Jagru, P. Boletu, D. Žiberni, J. Slaviču, T. Buserju, M. Cesarju in obema fantoma iz Kew-a, ki jima ne vem imena.

Nageljčke so v pestrih narodnih nošah prodajali: gdč. I. in H. Cvetka in gg. B. Sosič in T. Urbas. Kraljica nageljčkov je zasluženost postala gdč. Ivanka Cvetko, ki je prejela prvo nagrado tranzistorski radio; drugo in tretjo nagrado do dobile: gdč. Marion Pozvek (električno odeju) in Magda Pleško (album). Pri štetju nageljčkov so pomagale: ge. D. Gomizelj, E. Arnuš in gdč. M. Bole.

Prav tako gre naša zahvala vsem, ki jih poimensko nisem omenil in so k uspehu kakorkoli pripomogli.

Upajmo, da bo tudi naša prihodnja zabava dne. 4. novembra, ki bo zopet v Broadmeadows Town Hall prav tako lepo uspela.

Š.B.

* Mnogokrat nas ljudje sprašujejo: "Kaj pa je z Vestnikom, zakaj pa ga ni?" Včasih so presledki med posameznimi številkami res malo dolgi, toda zavedati se moramo, da "Vestnik" ni časopis v pravem smislu besede; namenjen je samo kot glasilo SDM in izhaja po potrebi, kadar ima društvo kaj sporočiti svojim članom in Slovencem v Melbournu. Z ozirom na precejšnje stroške, ki so s tiskanjem in razpošiljanjem v zvezi, moramo izdajanje omejiti samo na najpotrebnejše.

* Slovensko društvo v Melbournu opozarja vse svoje prijatelje, da bo priredilo dne 4. novembra t.l. zopet velik ples v Broadmeadows Town Hall-u v podobnem slogu kot je bil zadnji v mesecu maju, ki je tako lepo uspel in na katerem ste se tako dobro zabavali. Vstopnice bodo zopet na razpolago samo v predprodaji, ker hočemo, da ima vsak gost svoje udobno mesto rezervirano v krogu svojih ožjih prijateljev. Ne prezrite naših obvestil v prihodnji številki "Vestnika".

* Članstvo SDM se je povečalo za 13 novih imen: 3 samske fante, eno dekle in 9 družin smo vpisali v imenik naših članov.

* Ponovitev "Svoje glavčka" dne 13. maja je lepo uspela, čeprav je bil obisk malo pičel. Naš veliki 1. Letni ples dne 27. maja v Broadmeadows Town Hall pa je nad vse pričakovanje lepo uspel. Obširnejše poročilo podajamo v tej številki na drugem mestu. Zabava dne 15. julija v Sunshine je bila zadovoljiva kljub temu, da smo marsikaterega znanca pogrešali.

* Vsem, ki so darovali v sklad za Tofantovo družino sporočamo sledeče: zbirka je nanesla \$ 241.83; k temu je SDM iz svojih lastnih sredstev primaknilo še \$ 58.17, tako da je naš slovenski doprinos znesel skupno \$ 300.00. Ta denar je društvo vplačalo v "Tofant Fund", ki so ga organizirale krajevne inštitucije v Sunbury, kjer družina živi, ker je po skrbitom predarku prišlo do zaključka, da bo osirotelim otrokom s tem najbolj pomagano. Zbirka med lokalnimi Avstrali-janci je prinesla zelo lepo vsoto, poleg pomoči s hrano in obleko. Fond upravlja pet zaupnikov (tajnik je g. Griffith) in ti so za nabrani denar v Sunbury kupili hišo v imenu otrok in jo bodo tudi upravljali. Hiša ne bo mogla biti prodana dokler najmlajši izmed otrok ne dopolni 21. leto starosti; bila je plačana skoro v celoti, manjkalo je samo okrog 1000 dolarjev in tu smo mi priskočili v pomoč. Vsem darovalcem naša najprisrčnejša zahvala!

* Vsem, ki so se slikali na našem letnem plesu v Broadmeadowsu 27. maja pa ne vedo, kje dobiti fotografije sporočamo, da so slike na razpolago in da so po veliki večini zelo lepo uspeli. Ogledate si jih lahko pri g. Maksu Hartmanu, kjer lahko naročite tudi potrebne kopije. Naslov je: 24 Cumming Street, West Brunswick, Telefon: 36 6432.

* Naša knjižnica slovenskih knjig je na razpolago v Slovenskem domu, kjer si pri gospodarju g. Ašenbergerju izposodite knjige za slovensko branje. Prosil bi tudi tiste, ki so si knjige izposodili pa jih doslej niso vrnili, naj jih čimprej vrnejo, da nam ne bo treba liste imen pozabljenecv priobčevati v našem "Vestniku".

* Letna skupščina SDM, na kateri bo upravni odbor poročal o delovanju v preteklem letu in na kateri boste volili novo vodstvo, bo predvidoma v soboto, dne 30. septembra t.l. Točne podatke bomo pravočasno sporočili. Tudi nečlane in vse, ki se za naše delo zanimajo vljudno vabimo, naj se skupščine udeležijo.

* Naš naslov: 57 La Park Street, North Carlton, telefon: 38 1679.